

Menden Loandar

A férfi, aki elindult, hogy kis álnokból nagymenő legyen

Menden Loandar Abaszisban született, tehető kereskedőcsalád második gyermekeként. Szülei mintakereskedőt szándékoztak faragni az ígéretes képességekkel megáldott fiúból, ám Menden tanulmányai mindegyre rácsófoltak ezekre a reményekre. Nem mintha az ifjú esze bármi kivetnivalót hagyott volna maga után - az igazi gondokat féktelen és szörnyen makacs természete okozta. Sem tanítói, sem szülei nem tudták megváltoztatni, a kereskedőnek szánt fiú pedig egyre több kellemetlen esemény részese, majd okozója lett. Kisebbs-nagyobb verekedések, iskolai botrányok... mindet Menden neve fémjelezte. Az idő telt, ő is lassan felnőtt - ám semmi sem változott. Az akkortájt 16 esztendő Menden igazi hírnévre tett szert a környék lakói között. Többször összecsapott városörökkel is, de szülei befolyásának hála, ez semmiféle komoly következménnyel nem járt. Ki tudja, meddig folyt volna ily mederben a család s Menden élete, ha az apának nem kell hosszabb utazást tennie a Városállamok egyikébe. Ez az út azonban mindent megváltoztatott.

A kereskedőcsalád fejének utazásán tetemes vagyon sorsa döntött el, az Abaszisztól két heti lovaglásra elterülő városállamban, Penerogban. Az út Caedon és más államok átszelésével vezetett végig a Quiron-tenger partján. Az első másfél hét nyugodtan telt, a családjával és 12 örrel utazó kereskedő karavánja elrémítette az áldozatokra

vadászó útonállókat is. A második hét végén történt a katasztrófa. 40-50 goblin csapott le rájuk, orkok és emberek vezetésével. A meglehetősen nagy létszámú csapat három hajón érkezett Gro-Ugonból, rabszolga-beszerzés céljából. A csata rövid volt - a többszörös túlerő percek alatt legyűrte a karaván őreinek ellenállását. A rablók kifejezetten szép zsákmányt mondhattak magukénak aznap. A karaván szállította áru, no meg hét erős, szívós és négy nem túl értékes rabszolga gyarapította vagyonukat. Menden szülei elesetek az összecsapásban, semmiképp nem akartak az ocsmány támadók kezére kerülni. Hallottak már történeteket a Gro és Ugon hegység mélyén tekergő bányákról és lakóiról - a könnyebb megoldást választották hát. A fiúnak nem volt ilyen „szerencséje”. Heves természetétől vezérelve, rögtön az örök segítségére sietett - szülei hangos tiltakozása ellenére. Rövid tőrrel ritkította a goblin támadók sorait, míg egy kőbunkós alak le nem terítette. A fiú bevérzett szemmel tért magához, éppen a legjobb pillanatban, hogy lássa az arcot, melynek tulajdonosa a kezére erősítette bilincseit. A goblinok úgy határoztak, az eddigi foglyokkal együtt elég rabszolga gyűlt össze a hazatéréshez. Hajóra szálltak hát, a raktérben százegynéhány szerencsétlen, lánca vert emberrel. A tengeren hatalmas vihar csapott le a rajra - szétszórta

őket, az egyik vitorlást pedig teljesen elpusztította. Az út további része viszonylag zavartalannak volt mondható, így sikeresen partra szálltak az ork-goblin birodalom déli részén. Itt kerültek elosztásra a rabszolgák. Menden semmit sem értett a visszataszító orkok és goblinok szörnyű nyelvén, így arra sem talált választ, miért éppen ő és hat társa került a Gro-hegység egyik kisebb, alig hat-hét szintes kőbányájába, bár a kérdésre adott válasz semmiben sem befolyásolta volna a tényeket. Kemény, túlélésért folytatott harc következett. Az első hét végére Menden csontsoványra fogyott, csak szerencséjének köszönhető, hogy legyengült szervezetét egyetlen betegség sem támadta meg. A továbbiakban azonban a fiú akarata kerekedett fölül. Élni akarása átlendítette az első mélyponton, teste kezdett hozzáedzódni a megpróbáltatásokhoz, lelke nemkülönben. Megtanult túrni és tervezni. Csak a szökés reménye tartotta életben, nem tett hát mást, mint megpróbált kikerülni a figyelem középpontjából, miközben ő maga mindent megfigyelt. Négy hónap telt el a bánya fülledt, poros poklában, mire Menden elérkezettnek látta az időt terve megvalósítására. Midőn épp azon gondolkodott, kiket is avasson még be tervébe - akikben megbízhat, s akik semmiképp sem hátráltatják a gyors menekülést - különös dolog történt. Szűk vajatban csákányozott társaival, amikor a két goblin ör hirtelen lehanyatlott. Az egyik hátából véres csákány meredt elő, másikuk nyakán vékony, lilás csík éktelenkedett. Egy különös, intelligens tekintetű, szakadt öltözékű ork és egy nyurga, árnyékba vesző alak állt az áldozatok mögött. A folyosóról két további idegen - egy több sebből vérző törpe, és egy furcsa, légies mozgású lány - lépett elő. A törpe mindkét kezében goblin öröktől zsákmányolt bárdot tartott, a Mendennel egyidős lány pedig köveket szorongatott. A szétvert lábbilincsek nyomai kétséget sem hagytak afelől, hogy ők is a bánya vendégszeretét élvezték az utóbbi időben. Nem vesztegették az időt hosszú bemutatkozásra, hiszen minden perc csak szökési esélyeiket csökkentette volna. A négy ismeretlen megszabadította Mendent és társait a lábbilincsektől, majd együtt folytatták útjukat. Egyre közelebb jutottak az aknarendszer szívéig jelentő lifthez, melyet rabszolgák hajtottak a bánya legfelső folyosóján. Ezenközben számuk egyre nőtt. Az idegenek meglehetősen hatékonyan használták a csákányt, hajítóbárdot és minden más, kezük ügyébe

kerülő tárgyat, mellyel bármilyen módon goblinvért lehetett ontani. Csak a villámgyors, vékony férfi nem használt soha semmiféle fegyvert - a lanthúrhoz hasonlatos fojtóhurkon kívül, melyet a kétes éberségű goblinok nem vettek el tőle foglyul ejtésekor. A négy különös alak - egy zsinnyel harcoló, néha szinte láthatatlanná váló férfi, egy köveket dobáló, alig 16 éves lány, egy dühös, baltákat lengető törpe és egy csákányt forgató udvari ork - minden foglyot kiszabadított, eszük ágában sem volt kiosonni a bányából. Menden két-három összecsapás után rájött az idegenek taktikájára. Az újonnan kiszabadított foglyok kerültek minden esetben az első sorba, így az életképesek maradtak csak meg a következő ütközetre. Kíméletlen elképzelés az ütőképes csapat előállítására, de mindenképp figyelemre méltó - gondolta Menden. Majd' egyórás gyaloglás után elérték a liftet. Itt már hemzsegték az örök; ez volt a legfontosabb csomópont a bányában, hiszen innen lehetett feljutni a felszínre. Mire a csapat ide érkezett, már 25-30 főt számlált. Menden kiemelkedően harcolt, bár csákányforgatás terén nem érhetett az udvari ork nyomába. Szinte leghátul haladt, alig hárman-négyen voltak csak mögötte - az idegeneket leszámítva. Közülük hamarosan kivált a vékony alak, s a menekülőket megelőzve, a lifthez osont. Elérte, megkapaszkodott a fenekén, és az éppen felfelé igyekvő négy örrel feljutott a liftet húzó rabszolgákhoz, az első szinte. Rövid csata - három halott goblin - után a rabszolgák visszaengedték a liftet, s kezdetét vette a harminc szökevény kirohanása. A liftet csak húszan érték el, a felső szinten pedig újabb összecsapás várta őket. A liftet csak az odarendelt rabszolgák fele húzta, iszonyú erőfeszítéssel. A többiek a fojtóhurkos alak vezetésével az örök sorait ritkították. A lifttel feljutók az utolsó pillanatban érkeztek, az örök már majdnem eljutottak az emelőkereket forgató rabszolgákhoz. A foglyok csapata megháromszorozódott, gyorsan felmorzsolva a goblin ellenállást. A bánya liftjének tartóköteleit elvágták, így az örök nem juthattak fel a felszínre, értesíteni társaikat. Sajnos, ennek következményeként a további szinteken dolgozó foglyok csapdába estek, menekülési

esélyük semmivé foszlott. Nos, áldozatok nélkül nincs győzelem... Menden nem is tudta, mit gondoljon a négy vezetőről. Szabadulásuk legalább tízszer annyi életet követelt, de nekik sikerült kijutniuk. Végül tizenhatan érték el a bánya kijáratát. A bányavároson való áttöréskor újabb nyolc rabszolga vesztette életét. Nyolcan jutottak ki - a négy idegen persze hiánytalanul köztük volt.

Kezdetét vette a hosszú menekülés a Gro-hegységből. Együtt maradtak mindannyian, de a birodalomból csak öten menekülhettek el. Tiadlan biztonságot jelentett, magát az életet. Több héten át vándoroltak, hol megdolgozva a pénzért, hol inkább csak megszerezve azt. Mindójük iskolát keresett, ahol képességeit, tudását fejleszthetné. A nyurga férfi egy fejjadászlán tagja lett. Az ork és a törpe szinte testvérként kalandozott tovább, eljutva egy magányos mesterhez, aki különös harcmódorra tanította ki őket. A fiatal lány, Cybelle Arethusa végül is a boszorkánytanokat választotta. Mendent egy harcművész iskola fogadta be, hosszú évekre elszakítva társaitól, a világtól...

Itt kezdődött a zabolátlan abasziszi fiú igazi nevelése. Az iskola négy éven át edzette acéllá Menden testét és akaratát. Megtanulta harcművészként szemlélni a világ dolgait, de lelke mélyén megmaradt fékezhetetlennek, sok szempontból meggondolatlanoknak. Három éve kalandozik Yneven, hol dicsőségért, hol vagyonért, hol az igazságért. S nyughatatlan lelke mindegyre úzi tovább...

Státusz:	Játszható
Kaszt:	Harcművész
Szint:	4
Faj:	Ember (abasziszi)
Jellem:	Rend, Élet

Képességek

Erő:	16
Állóképesség:	15
Gyorsaság:	20
Ügyesség:	17
Egészség:	16
Szépség:	13
Intelligencia:	14
Akaraterő:	17
Asztrál:	13
Műveltség:	15

Életerő

Életerő-pont:	10
Fájdalomtűrés-pont:	57

Pszi:	Slan Pszi alkalmazó
Szint:	4
Pszi-pont:	25

Harcértékek

Fegyverei	Ké	Té	Vé	Cé	Sebzés
Pusztázó kéz					
Nisen-nid-to/kéz	42	66	119	-	K6-2
/láb	43	68	114	-	K6-1
Shien-ka-to/kéz	40	71	114	-	K6-1
/láb	41	71	110	-	K6
Bot, hosszú	35	65	120	-	
Bot, rövid	40	64	121	-	
Tőr*	41	66	106	-	
Egyenes kard	37	71	120	-	
Kétkezes harci bárd	31	63	110	-	
Dárda	39	68	109	-	
Slan csillag*	40	59	104	-	
Buzogány, egykezes	38	66	116	-	
Könnyű nyílpuska	-	-	-	27	
Rövidkard*	40	67	118	-	
Másfélkezes kard	37	69	120	-	

A *-gal jelölt fegyverek dobásában képzett

Képzetségek

Képzetségek	Fok/%
10 fegyver használat	Af
4 fegyverdobás	Af
Vakharc	Af
Lovaglás	Af
Úzás	Af
Írás/olvasás	Af

Pszí Slan-út	Af
Sebgyógyítás	Af
Futás	Af
Fegyvertörés (puszta kézzel)	Mf
Nyelvismeret (közös 4, erv 3)	Af
Vallásismeret	Af
Kötéltánc	28%
Titkosajtókeresés	16%
Mászás	57%
Esés	64%
Ugrás	67%

Felszerelés

Könnyű nyílpuska, 3 Slan csillag, 2 Dobótór,
Bot hosszú

1994.06.

Szerző: Kovács Adrián

Forrás: Rúna magazin I.évf./5.szám

Szerkesztette: Magyar Gergely